

Szent László nyomában – Nyitrán.

„Ne a nagymamák tanulják meg az unokák nyelvét, hanem az unokák a nagymamákét!”

/Sándor János/

Ezt az idézetet is agyunkba és szívünkbe véve indultunk Zoboraljára. Szent László nyomában haladva Somogyvár, Nagyvárad, Zágráb után most halálának helyszínére, Nyitrára látogattunk. Nem ismétlem a kedvcsinálóban írtakat, de valóban érzékeltük a vidék „sziget-jellegét” a „szlovák tengerben”. Nyitrán már a lakosságnak csak néhány százaléka vallja magát magyarnak, de Zoboralján, a falvakban azért eléri a 20 %-ot is. A környéken lévő 5-6 faluban (Zoboralja) a magyarok még tartják nyelvüket, hagyományaikat. És bizony jó lenne a főnti mottót megjegyezni! (Dehát nem mi élünk ott, ezt se felejtjük el!) Útközben emlékeztünk Kodály Zoltánra is, aki 50 éve hunyt el, és akit sok minden köt ehhez a vidékhez, a „csitári hegyekhez”!

40 fővel indultunk útra a mintegy 170 km-re levő Nyitrára, illetve Zoboraljára. Nyitrát Tóth Klára, a Zoboralji Kulturális és Információs Központ munkatársa vezetésével néztük meg. A városi parkban levő hősi emlékműnél álltunk meg először, ahol emlékeztünk a háborúban elhunyt magyar hősökre. Sajnos az emlékmű eredeti magyar felirata már nem látható, levésték.

Természetesen elsősorban a várnegyedet kerestük föl, benne a Ferences templommal, majd séta közben láttuk a Nagyszeminárium, vele szemben a Kisszeminárium épületét.

Láttuk a kanonokházon a Corgon sörnek nevet adó Atlasz (Corgon) szobrot is, ahogy Pribina fejedelem szobrát is. Séta közben megálltunk a Nagyboldogasszony-szoborcsoport mellett, hiszen mellékalakjai között Szent László is látható Szent István, Szent Imre, Szent Adalbert (és nem IV. Béla –hogy tévesen írja a Wikipédia) mellett.

A várdomb tetején áll a várfallal körülvett püspöki székesegyház, illetve előtte még Cirill és Metód szobrát is megnéztük.

A székesegyház legrégebbi része a Szent Emmerám templom, de az egész székesegyházat megtekintettük. A régi templomrész megőrizte a román-gótikus jellegét – szerencsére szépen felújították. Itt érdekes történetet hallottunk II. János Pál pápáról.: amikor Nyitrára érkezett misét tartani, fölülről meglátta a székesegyházat, nagyon megtetszett neki, kijelentette, hogy ő itt akar imádkozni. Így is történt, de addigra a főpapok már kint voltak a külön szabadtéren fölállított oltárnál. Úgyhogy őt a sekrestyés-gondnok fogadta, senki más! ☺ Így biztosan békén imádkozhatott!

A Vazul-torony volt az a hely, ahol legközelebb kerültünk Szent Lászlóhoz, hiszen az ő nagyapjáról van szó, akit itt vakított meg, illetve a torony elődjében őriztetett István király. (Megemlékeztünk arról a különleges tényről, hogy László király folytatta István király életművét, miközben a nagyapját tulajdonképpen „megsemmisítette”!)

„Találkoztunk” a lengyel pápával is, fotózkodtunk is vele..

A városnézés során láthattuk a volt vármegyeházát, a Szent Mihály kápolnát (ahol Prohászka Ottokár megkeresztelése történt), a Szent László templomot, mely a piarista rendhez tartozik. (Igazában csak a neve utal László királyra.) Nem tudtunk bemenni, mert tatarozzák. De belesve a rácson, egy barokk templomot láthattunk. Majd sétáltunk a sétálóutcán – magyar

szavakat egyszer találtunk – Klára egyik ismerősével találkoztunk. Láttuk a színházat is a főtéren, ahol éppen kézműves-vásár volt – ettünk, ittunk vásárolgattunk a szabadidőnkben. A városnézés után Alsóbodokra látogatunk, ahol Esterházy Jánosra emlékeztünk. Itt egy emlékparkot hoztak létre, kálváriával, és nemrég, szeptember 16-án átadták a kápolnát is, ahol a hamvait végső nyugalomra helyezték. Főlemelő beszédet tartott Paulisz Boldizsár, akinek a birtokán jött létre ez az egész emlékhely, elhelyeztük a koszorúnkat, meggyújtottuk a megemlékezés mécseseit is a 60 éve elhunyt Esterházy János emlékére. Azt hiszem, mindannyiunk számára emlékezetes ünnepséget tartottunk. És talán mi voltunk az első civil csoport, aki az átadás után ide érkezett!

Megálltunk Bátorkeszin, ahol Zsok Gizi barátunk várt bennünket. Szerette volna bemutatni a faluját, hiszen lelkes lokálpatriótaként gyűjti a település tárgyi és szóbeli emlékeit is – de erre már nem volt időnk. Viszont nagyon finom juhtúrós galuskát (sztrapacska?) ettünk a helyi étteremben (Griff).

Hazafelé összefoglaltuk az élményeinket, ebben nagy segítségünkre volt Erdős Bori, aki a székely dalokat, többek között a régi székely himnuszot énekelve köszönte meg az utat. És ezekkel a dalokkal emlékeztünk Kodály Zoltánra is, aki ezen a vidéken nagyon sok népdalt gyűjtött.

Köszönet Tóth Klárának, Zsok Gizinek! És visszatérünk, az biztos!

Bazsóné Megyes Klára